ORDONANȚA CURȚII (Camera a şasea)

10 iulie 2008*

În cauza C-156/07,

având ca obiect o cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare formulată în temeiul articolului 234 CE de Consiglio di Stato (Italia), prin decizia din 24 octombrie 2006, primită de Curte la 21 martie 2007, în procedura

Salvatore Aiello şi alții

împotriva

Comune di Milano și alții,

în prezența:

Euromilano SpA,

Metropolitana milanese SpA,

* Limba de procedură: italiana.

CURTEA (Camera a şasea),

compusă din domnul L. Bay Larsen, preşedinte de cameră, domnul J.-C. Bonichot (raportor) şi doamna C. Toader, judecători,

avocat general: domnul J. Mazák,
grefier: domnul R. Grass,

instanţa de trimitere fiind informată că, în conformitate cu articolul 104 alineatul (3) al doilea paragraf din Regulamentul de procedură, Curtea urmează să se pronunţe prin ordonanţă motivată,

după ascultarea avocatului general,

pronunţă prezenta

Ordonanţă

1 Cererea de pronunţare a unei hotărâri preliminare priveşte interpretarea Directivei 85/337/CEE a Consiliului din 27 iunie 1985 privind evaluarea efectelor anumitor proiecte publice şi private asupra mediului (JO L 175, p. 40, Ediţie specială, 15/

vol. 1, p. 174), astfel cum a fost modificată prin Directiva 97/11/CE a Consiliului din 3 martie 1997 (JO L 73, p. 5, Ediție specială, 15/vol. 3, p. 254, denumită în continuare „Directiva 85/337”).

2 Această cerere a fost formulată în cadrul unui litigiu între domnul Aiello și alții, pe de o parte, și Comune di Milano și alții, pe de altă parte, cu privire la construcția unei șosele între anumite cartiere din partea de nord a orașului Milano.

Cadrul juridic

3 Articolul 1 alineatul (2) din Directiva 85/337 prevede:

„În sensul prezentei directive:

[…]

«autorizație» înseamnă:

decizia autorității sau a autorităților competente care împuternicesc inițiatorul proiectului să își realizeze proiectul.”

4 Articolul 1 alineatul (4) din Directiva 85/337 prevede:

„Prezenta directivă nu se aplică proiectelor de apărare națională."

5 Articolul 1 alineatul (5) din Directiva 85/337 prevede:

„Prezenta directivă nu se aplică proiectelor ale căror detalii sunt adoptate printr-un act legislativ special de drept intern, deoarece obiectivele urmărite de prezenta directivă, inclusiv transmiterea informațiilor, sunt realizate prin intermediul procesului legislativ."

6 Articolul 2 alineatul (1) din Directiva 85/337 prevede:

„Statele membre adoptă toate măsurile necesare pentru a asigura că, înaintea acordării autorizației, proiectele care ar putea avea efecte importante asupra mediului, în temeiul, *inter alia*, al naturii, al dimensiunii și al localizării lor, sunt supuse unei cereri de autorizare și unei evaluări a efectelor lor. Aceste proiecte sunt definite la articolul 4."

7 Articolul 2 alineatul (3) din Directiva 85/337 prevede:

„Fără a aduce atingere dispozițiilor articolului 7, în cazuri excepționale, statele membre pot excepta un anumit proiect, în totalitate sau în parte, de la dispozițiile prevăzute de prezenta directivă.”

8 Articolul 4 din Directiva 85/337 prevede:

„(1) Sub rezerva articolului 2 alineatul (3), proiectele enumerate la anexa I se supun unei evaluări în conformitate cu articolele 5-10.

(2) Sub rezerva articolului 2 alineatul (3), pentru proiectele enumerate la anexa II, statele membre stabilesc

(a) pe baza unei analize de caz

sau

(b) pe baza pragurilor sau a criteriilor fixate de statul membru,

în cazul în care [a se citi «dacă»] proiectul trebuie supus unei evaluări în conformitate cu articolele 5-10.

Statele membre pot decide aplicarea ambelor proceduri prevăzute la literele (a) şi (b).

(3) Atunci când se efectuează o analiză de caz sau se fixează praguri sau criterii în sensul alineatului (2), se ține seama de criteriile de selecție relevante stabilite la anexa III.

(4) Statele membre garantează că deciziile luate de autoritățile competente în conformitate cu alineatul (2) sunt puse la dispoziția publicului."

9 Anexa I punctul 7 litera (c) din Directiva 85/337 menționează:

„construirea unei şosele cu patru sau mai multe benzi sau realinierea şi/sau lărgirea unei şosele existente cu două sau mai puține benzi pentru a o transforma într-o şosea cu patru sau mai multe benzi, în cazul în care şoseaua nou-constituită sau porțiunea de şosea realiniată şi/sau lărgită se întinde pe o lungime de cel puțin 10 km."

10 Anexa II punctul 10 litera (e) din Directiva 85/337 menționează:

„construcția de drumuri, […]"

11 Anexa III la Directiva 85/337 prevede:

„1. *Caracteristicile proiectelor*

Caracteristicile proiectelor trebuie luate în considerare în special în funcție de:

— […]

— cumularea cu alte proiecte;

[…]”

Acțiunea principală și întrebările preliminare

12 Printr-un decret din 15 noiembrie 2001, Preşedintele Consiliului de Miniştri al Republicii Italiene a declarat starea de urgență în orașul Milano din cauza poluării provocate de circulația automobilelor şi a insuficienței rețelei rutiere existente. Printr-o ordonanță din 28 decembrie din același an, ministrul de interne l-a desemnat pe primarul orașului Milano drept comisar responsabil cu punerea în aplicare a măsurilor necesare pentru a face față acestei situații.

13 În cadrul funcţiilor sale de comisar însărcinat cu problemele de circulaţie şi de mobilitate în oraşul Milano, primarul acestui oraş a aprobat un program de lucrări, printre care figura proiectul de realizare a unei şosele între anumite cartiere din partea de nord a oraşului Milano, cu o lungime de 1 600 m. La 29 octombrie 2002, acesta a aprobat proiectul definitiv privind această şosea.

14 Domnul Aiello şi alţi rezidenţi din zona respectivă au atacat această decizie în faţa Tribunale amministrativo regionale per la Lombardia (Tribunalul Administrativ Regional din Lombardia). Aceştia au susţinut în special că procedura urmată nu este conformă dreptului comunitar din cauza lipsei evaluării efectelor proiectului asupra mediului.

15 Instanţa sesizată a respins acţiunea ca nefondată, iar domnul Aiello şi alţii au declarat apel împotriva acestei hotărâri în faţa Consiglio di Stato (Consiliul de Stat).

16 Consiglio di Stato a dispus activităţi de cercetare judecătorească din care a rezultat că, deşi planul de urbanism general pentru Comune di Milano din 1953 prevedea realizarea unei şosele care să permită o legătură rapidă între cartiere ale oraşului aflate la o distanţă mai mare de 10 kilometri, acest obiectiv a fost în final abandonat în favoarea unui proiect diferit privind construcţia mai multor şosele distincte. Ar fi fost construite două străzi, dintre care prima se află la originea litigiului din acţiunea principală, iar a doua reprezintă o şosea distinctă, cu o lungime de 1 300 m.

17 Prin urmare, Consiglio di Stato consideră că proiectul în cauză în acţiunea principală nu se înscrie în cadrul construirii unei şosele unice mai mari de 10 kilometri, ce ar fi cuprinsă în anexa I la Directiva 85/337, care enumeră proiectele pentru care este obligatorie o evaluare a efectelor asupra mediului, ci în cadrul construcţiei unei şosele cuprinse în anexa II la acest text, care menţionează doar construcţia de drumuri.

18 Totuşi, Consiglio di Stato se întreabă dacă proiectul contestat nu trebuia supus unei astfel de evaluări în temeiul în special al dispoziţiilor coroborate ale articolului 4, ale anexei II şi ale anexei III la Directiva 85/337 pentru motivul că acest proiect face parte dintr-o operaţiune mai vastă de restructurare a unui ansamblu de şosele din cartierele respective, astfel încât autoritatea competentă ar fi trebuit să ia în considerare „cumularea" diferitelor proiecte, criteriu prevăzut în mod expres în anexa III menţionată. În aceste condiţii, Consiglio di Stato a hotărât să suspende judecarea cauzei şi să adreseze Curţii următoarele întrebări preliminare:

„1) Articolul 2 din Directiva [85/337], în măsura în care prevede că proiectele care ar putea avea efecte importante asupra mediului sunt supuse unei evaluări a efectelor asupra mediului şi că respectivele proiecte sunt definite la articolul 4 [din aceeaşi directivă], trebuie interpretat în sensul că orice proiect care are un impact semnificativ asupra mediului este supus [acestei] proceduri de evaluare, chiar dacă nu este inclus pe lista din anexele I şi II la [această] directivă sau, dimpotrivă, în sensul că numai proiectele menţionate în anexele I şi II la [respectiva] directivă sunt supuse procedurii [respective] de evaluare?

2) Articolul 4 din Directiva [85/337], în măsura în care acordă statelor membre posibilitatea de a prevedea procedura de evaluare a efectelor asupra mediului pentru proiectele [cuprinse în] anexa II [la această directivă], fie de la caz la caz, fie pe baza unor criterii prestabilite, ţinând seama de asemenea de criteriile stabilite în anexa III [la respectiva directivă], creează o obligaţie precisă sau doar o opţiune pentru statele membre de a ţine seama de criteriile menţionate în anexa III [menţionată]?

3) Articolul 1 din [Decretul Preşedintelui Republicii] din 12 aprilie 1996 reprezintă o transpunere exactă de către legiuitorul italian a articolului 4 din Directiva [85/337] şi a anexei III la aceasta, deşi nu a prevăzut criteriul cumulării proiectului cu alte proiecte, menţionat în [respectiva] anexă III la directivă drept criteriu necesar pentru a supune proiectele [cuprinse în] anexa II la directivă unei evaluări a efectelor asupra mediului?"

Cu privire la întrebările preliminare

19 În conformitate cu articolul 104 alineatul (3) din Regulamentul de procedură, în special atunci când răspunsul la o întrebare adresată poate fi în mod clar dedus din jurisprudență sau atunci când răspunsul la o astfel de întrebare nu lasă loc niciunei îndoieli rezonabile, Curtea, după ascultarea avocatului general, poate să se pronunțe prin ordonanță motivată.

Cu privire la admisibilitate

20 Comune di Milano consideră că întrebările adresate de Consiglio di Stato sunt inadmisibile, întrucât cele două proiecte de construcție de drumuri la care acesta din urmă se referă în decizia de trimitere reprezintă proiecte distincte şi, în plus, nu sunt de natură să aibă un efect cumulativ asupra mediului.

21 În acest sens, trebuie amintit că, potrivit unei jurisprudențe constante, în cadrul cooperării dintre Curte şi instanțele naționale instituite prin articolul 234 CE, este numai de competența instanței naționale care este sesizată cu soluționarea litigiului şi care trebuie să îşi asume responsabilitatea pentru hotărârea judecătorească ce urmează a fi pronunțată să aprecieze, în raport cu particularitățile cauzei, atât necesitatea unei hotărâri preliminare pentru a fi în măsură să pronunțe propria hotărâre, cât şi pertinența întrebărilor pe care le adresează Curții. În consecință, întrucât întrebările adresate au ca obiect interpretarea dreptului comunitar, Curtea este, în principiu, obligată să se pronunțe (a se vedea în special Hotărârea din 10 mai 2001, Agorà şi Excelsior, C-223/99 şi C-260/99, Rec., p. I-3605, punctul 18).

22 În speță, instanța de trimitere a arătat în mod clar că interpretarea mai multor dispoziții din Directiva 85/337 îi este necesară pentru a stabili dacă proiectul de construcție

a şoselei în cauză în acțiunea principală trebuie supus unei evaluări a efectelor sale asupra mediului.

23 În plus, refuzul de a se pronunța asupra unei întrebări preliminare adresate de o instanță națională este posibil numai atunci când este evident că interpretarea dreptului comunitar solicitată de aceasta din urmă nu are nicio legătură cu realitatea sau cu obiectul acțiunii principale, atunci când problema este de natură ipotetică sau atunci când Curtea nu dispune de elementele de fapt şi de drept necesare pentru a răspunde în mod util întrebărilor care i-au fost adresate (a se vedea în special Hotărârea Agorà şi Excelsior, citată anterior, punctul 20).

24 În speță, niciuna dintre aceste condiții nu este îndeplinită.

25 Rezultă că cererea de pronunțare a unei hotărâri preliminare este admisibilă.

Cu privire la fond

26 Considerând că răspunsul la cele trei întrebări formulate nu lasă loc niciunei îndoieli rezonabile, Curtea, în conformitate cu articolul 104 alineatul (3) al doilea paragraf din Regulamentul de procedură, a informat instanța de trimitere că urmează să se pronunțe prin ordonanță motivată şi a invitat persoanele interesate prevăzute la articolul 23 din Statutul Curții de Justiție să îşi prezinte eventualele observații în această privință.

27 Aiello şi alții şi Comisia Comunităților Europene au răspuns invitației Curții. Comisia a arătat în răspunsul său că nu are obiecții față de intenția Curții de a se pronunța

prin ordonanță motivată. Aiello şi alții au invocat argumente similare celor susținute în observațiile lor scrise şi au solicitat stabilirea datei şedinței. Totuşi, aceste elemente nu determină Curtea să renunțe la calea procedurală preconizată.

— Cu privire la prima întrebare

28 Prin intermediul primei întrebări, instanța de trimitere solicită, în esență, să se stabilească dacă articolul 2 alineatul (1) din Directiva 85/337 trebuie interpretat în sensul că proiecte care ar putea avea un impact semnificativ asupra mediului, dar care nu sunt menționate în anexele I şi II la această directivă, trebuie totuşi supuse unei evaluări a efectelor lor asupra mediului conforme celei prevăzute prin directiva menționată.

29 Articolul 2 alineatul (1) din Directiva 85/337 prevede că proiectele care ar putea avea efecte importante asupra mediului, în temeiul, *inter alia*, al naturii, al dimensiunii sau al localizării lor, şi care, în acest temei, trebuie supuse unei evaluări a acestor efecte sunt definite la articolul 4 din această directivă.

30 Articolul 4 menționat prevede, la alineatul (1), că proiectele cuprinse în anexa I la Directiva 85/337 trebuie supuse unei evaluări a efectelor lor asupra mediului şi, la alineatul (2), că pentru proiectele cuprinse în anexa II la această directivă revine statelor membre sarcina de a stabili, pe baza anumitor praguri sau a anumitor criterii, dacă proiectele trebuie supuse unei astfel de evaluări.

31 De asemenea, trebuie amintit că acest articol menține, în cele două ipoteze amintite la punctul precedent, aplicarea articolului 2 alineatul (3) din Directiva 85/337, care

permite statelor membre, în cazuri excepționale, să excepteze un anumit proiect, în totalitate sau în parte, de la cerințele unei evaluări.

32 Pe de altă parte, articolul 1 din Directiva 85/337 prevede, la alineatul (4), că aceasta nu se aplică proiectelor de apărare națională și, la alineatul (5), că aceasta nu se aplică proiectelor ale căror detalii sunt adoptate printr-un act legislativ special de drept intern, deoarece obiectivele urmărite de prezenta directivă se consideră a fi realizate prin intermediul procesului legislativ.

33 În orice caz, trebuie amintit de asemenea că domeniul de aplicare al Directivei 85/337 este întins și că obiectivul său este foarte larg (a se vedea Hotărârea din 24 octombrie 1996, Kraaijeveld și alții, C-72/95, Rec., p. I-5403, punctul 31, precum și Hotărârea din 16 septembrie 2004, Comisia/Spania, C-227/01, Rec., p. I-8253, punctul 46) și punerea sa în aplicare trebuie realizată în acest spirit.

34 Prin urmare, având în vedere punctele 29-32 din prezenta ordonanță, trebuie să se răspundă la prima întrebare adresată că articolul 2 alineatul (1) din Directiva 85/337 trebuie interpretat în sensul că nu impune ca orice proiect care ar putea avea un impact semnificativ asupra mediului să fie supus procedurii de evaluare prevăzute de această directivă, ci numai cele menționate în anexele I și II la directiva menționată, în condițiile prevăzute la articolul 4 din aceasta și sub rezerva articolului 1 alineatele (4) și (5), precum și a articolului 2 alineatul (3) din aceeași directivă.

— Cu privire la a doua întrebare

35 Prin intermediul celei de a doua întrebări, instanța de trimitere solicită, în esență, să se stabilească dacă criteriile de selecție menționate în anexa III la Directiva 85/337 se impun statelor membre atunci când acestea din urmă stabilesc, în temeiul articolului

4 alineatul (2) din această directivă, pentru proiectele cuprinse în anexa II la aceasta, pe baza unei analize de la caz la caz ori pe baza pragurilor sau a criteriilor pe care le fixează, dacă aceste proiecte trebuie supuse procedurii de evaluare a efectelor asupra mediului.

36 În această privinţă, Curtea a hotărât deja că, deşi statele membre au posibilitatea de a stabili criteriile şi/sau pragurile care permit să se determine care dintre proiectele cuprinse în anexa II la Directiva 85/337 în versiunea sa iniţială trebuie să facă obiectul unei astfel de evaluări, marja lor de apreciere este limitată de obligaţia prevăzută la articolul 2 alineatul (1) din directiva menţionată, de a supune unui studiu privind efectele proiectele care ar putea avea efecte importante asupra mediului, în temeiul, *inter alia*, al naturii, al dimensiunii sau al localizării lor (a se vedea în special Hotărârea din 23 noiembrie 2006, Comisia/Italia, C-486/04, Rec., p. I-11025, punctul 53).

37 În temeiul articolului 4 alineatul (2) din Directiva 85/337, revine statelor membre înseşi sarcina de a stabili în ce cazuri proiectele enumerate în anexa II la această directivă trebuie supuse unei evaluări a efectelor asupra mediului, pe când cele care figurează în anexa I la aceasta trebuie să facă întotdeauna obiectul unei astfel de proceduri.

38 Aceeaşi dispoziţie lasă statelor membre două posibilităţi. Prima este aceea de a decide de la caz la caz dacă un proiect menţionat în anexa II trebuie să facă obiectul acestei evaluări. A doua este de a stabili, în mod general şi abstract, în funcţie de praguri sau de criterii, proiectele care figurează în această anexă ce vor face în mod obligatoriu obiectul respectivei evaluări.

39 Din însuşi textul articolului 4 alineatul (3) din Directiva 85/337 rezultă că aceasta impune statelor membre, în ambele cazuri, obligaţia de a ţine seama de criteriile de selecţie relevante stabilite în anexa III la această directivă, şi anume de acelea care, având în vedere caracteristicile proiectului respectiv, trebuie puse în aplicare.

40 Prin urmare, trebuie să se răspundă la a doua întrebare adresată că criteriile de selecție relevante stabilite în anexa III la Directiva 85/337 se impun statelor membre atunci când acestea stabilesc, pentru proiectele cuprinse în anexa II la directivă, fie pe baza unei analize de la caz la caz, fie pe baza pragurilor sau a criteriilor pe care le fixează, dacă proiectul respectiv trebuie supus procedurii de evaluare a efectelor asupra mediului.

— Cu privire la a treia întrebare

41 Prin intermediul celei de a treia întrebări, instanța de trimitere solicită Curții, în esență, să precizeze dacă reglementarea italiană în cauză în acțiunea principală asigură o transpunere corectă a articolului 4 din Directiva 85/337, deși această reglementare nu prevede criteriul cumulării cu alte proiecte, menționat totuși în anexa III la această directivă drept criteriu de selecție de luat în considerare atunci când autoritatea națională competentă stabilește dacă proiecte care sunt cuprinse în anexa II la respectiva directivă trebuie supuse evaluării efectelor asupra mediului.

42 Potrivit unei jurisprudențe constante, nu este de competența Curții să se pronunțe, în cadrul unei proceduri inițiate în temeiul articolului 234 CE, asupra compatibilității normelor de drept intern cu prevederile dreptului comunitar. În schimb, Curtea este competentă să furnizeze instanței naționale toate elementele de interpretare proprii dreptului comunitar care să îi permită acesteia să aprecieze compatibilitatea normelor de drept intern cu reglementarea comunitară (Hotărârea din 6 martie 2007, Placanica și alții, C-338/04, C-359/04 și C-360/04, Rep., p. I-1891, punctul 36, precum și jurisprudența citată).

43 În speță, din decizia de trimitere reiese că instanța națională dorește să afle dacă statele membre, atunci când transpun Directiva 85/337 în ordinea juridică internă, sunt obligate să adopte o dispoziție care să amintească obligația de a respecta criteriul cumulării proiectului în cauză cu alte proiecte, menționat în anexa III la această directivă, când trebuie să aprecieze dacă un proiect cuprins în anexa II la aceasta

trebuie supus evaluării efectelor sale asupra mediului, prevăzută prin directiva menționată.

44 În această privință, trebuie amintit de la bun început că fiecare dintre statele membre destinatare ale unei directive are obligația de a lua, în cadrul ordinii juridice naționale, toate măsurile necesare în vederea asigurării efectului deplin al acestei directive, conform obiectivului urmărit (Hotărârea din 30 noiembrie 2006, Comisia/Luxemburg, C-32/05, p. I-11323, punctul 32).

45 Curtea a hotărât de asemenea că dispozițiile unei directive trebuie puse în aplicare cu o forță juridică incontestabilă, cu specificitatea, cu precizia şi cu claritatea necesare în vederea satisfacerii cerinței securității juridice care impune ca, în cazul în care această directivă vizează crearea de drepturi pentru particulari, beneficiarii să fie în măsură să își cunoască drepturile în totalitate (Hotărârea din 4 decembrie 1997, Comisia/Italia, C-207/96, Rec., p. I-6869, punctul 26).

46 În speță, articolul 4 din Directiva 85/337 trebuie interpretat în sensul că impune autorității competente să țină seama de criteriile de selecție relevante menționate în anexa III la această directivă atunci când trebuie apreciat dacă un proiect cuprins în anexa II la aceasta trebuie supus unei evaluări a efectelor asupra mediului, fie atunci când această apreciere se face de la caz la caz, fie atunci când statul membru în cauză a optat pentru o reglementare generală.

47 În cazul în care un stat membru alege să stabilească în mod general şi abstract, cum îi este permis prin Directiva 85/337, proiectele cuprinse în anexa II la această directivă care trebuie să facă obiectul unei evaluări a efectelor asupra mediului, acestuia îi revine sarcina de a stabili lista acestor proiecte aplicând, după caz, unul sau mai multe dintre criteriile relevante din respectiva anexă III. Criteriul cumulării poate fi utilizat astfel, în cazurile în care acesta este relevant, pentru a supune un tip de proiect unei astfel de evaluări, ținând seama de realizarea acestuia împreună cu alte proiecte şi luând în considerare, dacă este cazul, realizarea tuturor acestor proiecte în cursul unei perioade determinate.

48 În cazul în care un stat membru optează, dimpotrivă, în tot sau în parte, pentru stabilirea de la caz la caz a proiectelor cuprinse în anexa II la Directiva 85/337 care trebuie supuse evaluării efectelor asupra mediului, acestuia îi revine sarcina de a proceda astfel încât autoritățile naționale competente să țină seama de diferitele criterii enumerate în anexa III la această directivă, dacă acestea prezintă relevanță în raport cu caracteristicile proiectului în cauză.

49 În acest scop, statul membru este liber să facă trimitere, prin legislația națională, la criteriile din respectiva anexă III. Acesta are de asemenea posibilitatea să integreze criteriile respective în legislația sa, prevăzând în mod expres că autoritățile competente trebuie să se raporteze la acestea în scopul de a stabili, de la caz la caz, dacă un proiect cuprins în anexa II la Directiva 85/337 trebuie să facă obiectul unei evaluări a efectelor asupra mediului.

50 În orice caz, dacă un stat membru alege acest mod de a proceda, acesta nu ar putea, fără să își încalce obligațiile comunitare, să excludă explicit sau implicit unul sau mai multe criterii din anexa III la Directiva 85/337, din moment ce fiecare dintre acestea poate fi relevant, potrivit proiectului în cauză cuprins în anexa II la această directivă, pentru a ști dacă trebuie organizată o procedură de evaluare a efectelor asupra mediului. În fapt, o astfel de excludere ar putea, în funcție de caracteristicile ordinii juridice naționale în cauză, fie să descurajeze, fie chiar să împiedice autoritatea națională competentă să ia în considerare criteriul sau criteriile în cauză.

51 Prin urmare, trebuie să se răspundă la a treia întrebare adresată că, în cazul în care un stat membru optează pentru stabilirea de la caz la caz a acelor proiecte dintre cele cuprinse în anexa II la Directiva 85/337 care trebuie să facă obiectul unei evaluări a efectelor lor asupra mediului, acesta trebuie, fie printr-o trimitere făcută în cuprinsul normelor naționale la anexa III la această directivă, fie reluând în cuprinsul normelor naționale criteriile pe care aceasta le enumeră, să procedeze astfel încât toate criteriile să poată fi luate în considerare efectiv de fiecare dată când unul sau altul dintre acestea este relevant pentru proiectul în cauză, fără a putea exclude vreun criteriu în mod explicit sau implicit.

Cu privire la cheltuielile de judecată

52 Întrucât, în privința părților din acțiunea principală, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a şasea) declară:

1) Articolul 2 alineatul (1) din Directiva 85/337/CEE a Consiliului din 27 iunie 1985 privind evaluarea efectelor anumitor proiecte publice şi private asupra mediului, astfel cum a fost modificată prin Directiva 97/11/CE a Consiliului din 3 martie 1997, trebuie interpretat în sensul că nu impune ca orice proiect care ar putea avea un impact semnificativ asupra mediului să fie supus procedurii de evaluare prevăzute de această directivă, ci numai cele menționate în anexele I şi II la directiva menționată, în condițiile prevăzute la articolul 4 din aceasta şi sub rezerva articolului 1 alineatele (4) şi (5), precum şi a articolului 2 alineatul (3) din aceeaşi directivă.

2) Criteriile de selecție relevante stabilite în anexa III la Directiva 85/337, astfel cum a fost modificată prin Directiva 97/11, se impun statelor membre atunci când acestea stabilesc, pentru proiectele cuprinse în anexa II la directivă, fie pe baza unei analize de la caz la caz, fie pe baza pragurilor sau a criteriilor pe care le fixează, dacă proiectul respectiv trebuie supus procedurii de evaluare a efectelor asupra mediului.

3) În cazul în care un stat membru optează pentru stabilirea de la caz la caz a acelor proiecte dintre cele cuprinse în anexa II la Directiva 85/337, astfel

cum a fost modificată prin Directiva 97/11, care trebuie să facă obiectul unei evaluări a efectelor lor asupra mediului, acesta trebuie, fie printr-o trimitere făcută în cuprinsul normelor naționale la anexa III la această directivă, fie reluând în cuprinsul normelor naționale criteriile pe care aceasta le enumeră, să procedeze astfel încât toate criteriile să poată fi luate în considerare efectiv de fiecare dată când unul dintre acestea este relevant pentru proiectul în cauză, fără a putea exclude vreun criteriu în mod explicit sau implicit.

Semnături